

Sygn. akt IV CSK 405/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Gminy O.
przeciwko T. Spółce komandytowej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 1 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana T. sp. k. z siedzibą w W. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 1 grudnia 2017 r., wydanego w sprawie z powództwa Gminy O. o zapłatę opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntów za rok 2014, którym oddalono apelację od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 21 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W skardze oparto się na przyczynach wskazanych w art. 398 § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy w relacjach cywilnoprawnych z udziałem podmiotu działającego zarówno w sferze *imperium*, jak i *dominium*, może dojść do nadużycia prawa w sferze *dominium*, jeżeli podmiot w sferze *imperium* podejmuje działania zmierzające do obejścia przepisów prawa administracyjnego, ich niezastosowania lub wypaczenia nałożonych na ten podmiot obowiązków.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) w zasadzie powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą pozostawać w związku z rozstrzygnięciem sprawy przedstawionym w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy bowiem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane

w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 - nie publ.).

Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, nie publ.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Wymagania tego me można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, nie publ.). Jednocześnie zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska w związku z przedstawionym problemem, a w przypadku istnienia rozstrzygnięcia problemu - nie zaszyły żadne okoliczności faktyczne uzasadniające jego zmianę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003, nr 13, poz. 5). Zagadnienie prawne przedstawione przez skarżących nie spełnia powyższych wymagań, bowiem zostało sformułowane o założenie podejmowania przez Gminę działań, które nie zostały ustalone przez Sąd w stanie faktycznym sprawy. Wywód przytoczony na poparcie tego zagadnienia pomija fakty tak istotnie prawne jak brak udzielenia skarżącemu pozwolenia na budowę. Zagadnienie jest zatem oparte na odmiennej od przyjętej podstawie faktycznej co jest niedopuszczalne wobec związania nią Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ponadto skarżąca powołuje się na „ustaloną linię orzecniczą” nie precyzując judykatów, które ma obejmować.

Z kolei dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej

charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarżąca uzasadnia oczywistą zasadność skargi nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji pominięciem przez Sąd odwoławczy pism procesowych skarżącej złożonych z datą późniejszą oraz wadliwym sporządzeniem uzasadnienia. Treść motywów zaskarżonego wyroku Sądu drugiej nie potwierdza, by naruszenia prawa procesowego wystąpiły w stopniu mogącym mieć wpływ na wynik sprawy.

Uzasadnienie jest obszerne, odnosi się do istoty żądania i podniesionych zarzutów, wyczerpująco i przekonująco przedstawia motywy rozstrzygnięcia. Brak zatem podstaw do przyjęcia za wykazaną tej przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.

aw

jw